

Att flickan min, fick uti fred
För andra gossar wara,
Då ropte jag i enslighet
Ack, ack, min söta Sara!

3.

Men när som far min weta fick
Hwad skuldom junker hade,
Han genast sig åt wäggen gick
Tog karbasen ned, och lade —
Uppå min rygg mång hårda slag,
Som gjorde mig stor smärta,
Då utbrast jag helt matt och swag,
Bort kärlek ur mitt hjerta.

4.

Jag gret och jag bad och jag jemrade mig
Jag sad' hur ondt det gjorde;
Men far min lät ej beweka sig —
Helt strängt han mig tillsporde:
Säg pojke, will du gifta dig
Efter du är lär i Sara? —
Nej, ropte jag helt ynkelig:
Jag will ogifter wara.

5.

En tid derefter hände sig,
Att en tog bort min flicka,
Wist försde jag rått innerlig
Ja netto — en hel wecka; —
Sen blef jag rädd — ja räddare
För flickor, än för Busen,
Kommer någon i min kammare;
Wips, blåser jag ut ljusen.

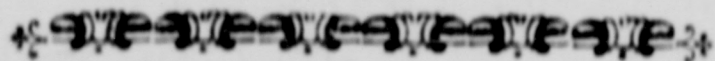
Stockholm,
Tryckt hos J. Hörberg, 1825.

GS 70

P a p a g e n o.

Stockholm,
hos J. G. Björnstråhl, wid Stortorget.

Jag heter Papageno, jag!
 Ett munter, lustig hvarje dag;
 Och fogelsångarn utmärkt är,
 Bland både ung och gammal här.
 Jag härmar alla foglars sång,
 Och roar folket mången gång.
 Mitt wasspråk är: war glad och sjung!
 Och jag är alla foglars lung.

2.

O! kunde jag den snara få,
 Hwari små wackra flickor gå,
 Jag skulle fånga dusintal
 Och göra snart ett lyckligt wal.
 Den wackraste mitt tycke wann:
 Hon blef min hustru, jag des man!
 Jag henne bar uppå min arm,
 Och somnade wid hennes barm.

En öm och trogen maka
 Will Papageno ha!
 Hwad fröjd jag skulle smaka
 Den stund hon gaf mig Ja!
 Då smakte en kys mig långt bättre,
 En win och de läckraste råtter,
 Då blef ingen möda mig tung,
 Men jag blef såll som en lung.

2.

En öm och trogen maka
 Will Papageno ha!
 Hwad fröjd jag skulle smaka
 Den stund hon gaf mig Ja!
 Men tänk om mitt öde wäl blifwer,
 Att forgen hwar flicka mig gifwer,
 Jag gråmer ihjäl mig en dag,
 O flickor för edra behag!

3.

En öm och trogen maka
 Will Papageno ha!
 Hwad fröjd jag skulle smaka
 Den stund hon gaf mig Ja!
 Nu känner mitt hjerta blott plågor,
 Jag dör, jag förtårs utaf lågor!
 Men räcks mig en sockersöt mun,
 Så qwicknar jag åter på stund.

När som jag war på mitt femtonde år
 Begynte jag kärlig blifwa,
 Mig tycktes kunna wäl anstå
 En flicka ring att gifwa.
 Tog flickans ring uti min hand
 Gaf henne min tillbaka,
 Hwad felas nu ett ålta band
 Jo, att hon blir min maka.

2.

Med ålslogs sinne alla dar
 Jag gick — ej tordes flaga
 Hwarfen för mor eller för far
 Och kunde ej förswara,